

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Βασισμένον επί του Γενικού της Παιδείας ως το κατ' Εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀλλάτε παραχρῆν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀσκητικῆς, καὶ ἐπί του Οὐκρανικοῦ Πατριωτικοῦ Κινηματικῆς ἀσκήματος ἕρπεν καὶ χρησιμεύσαν εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομαί ἀρχονται ἐπὶ 1^{ην} ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδίου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσηλαιωτικῆς.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Μαΐου 1898

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 48

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνένχεια· ἴδε σελ. 129)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ

Τὸ μεταξύ τῶν δύο τούτων φρουρίων ταξείδιον τῆς Εὐδρόμοιο Οὐκίλιας ἐγένετο ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ὠδεύον εἰς ἀπόστασιν ἄλλοτε ἄλλην ἀπὸ τῆς ὄχθης, διὰ νάποφεύγουν τοὺς ἐλιγμούς τοὺς ὄποιους θὰ τοῖς ἐπέβαλλεν ὁ ποταμός, ἐκχειλίζων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ σχηματίζων εἰς μερικὰ μέρη τέλματα ἀδιάβατα. Τοῦλάχιστον τοῦτο συνέβαινε εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, διότι, δεξιᾶ, λόγοι τινὲς μετρίου ὕψους περιβάλλουν τὴν κοιλάδα, προχωροῦντες πρὸς τὰ βορειοδυτικά. Ἴσως θὰ ἦτο δύσκαλον νὰ διέλθωσι μερικὰ παραποτάμια τοῦ Γιουκῶν, π. χ. τὸν Στῆμπαρτ, ὅπου δὲν λειτουργοῦσι κορβιεῖα, — τὰ ὅποια παραποτάμια μόνον τὸ θέρος θὰ ἠδύναντο νὰ διαπεράσουν με τοὺς πόδας κατὰ τὸ ἡμῶν εἰς τὸ ὕδωρ. Ὅπως δὴποτε ὁ Κασκαμπέλ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν θὰ εὕρισκοντο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἀνευ τῆς παρουσίας τῆς Καγέττης. Γνωρίζουσα καλῶς τὴν κοιλάδα, αὐτὴ τοῖς εἰδείξεν ὅλας τὰς διόδους.

Ἦτο πραγματικῶς ἔκτακτος τύχη δι' αὐτοὺς νὰ ἔχουν ὡς ὁδηγὸν τὴν νεαρὰν Ἰνδὴν. Ἄλλως τε ἦτο τόσοσιν εὐτυχῆς ἐκείνη νὰ ὑποχρεῶνῃ τοὺς νέους τῆς φίλους, τόσοσιν εὐχαριστημένη νὰ εὕρισκται πάλιν ἐν μέσῳ νέας οἰκογενείας, τόσοσιν καταγοητευμένη νὰ δέχεται τὰς μητρικὰς ἐκείνης θωπείας, τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ὅτι ἔχασε διὰ παντός!

Ἐπῆρχον καὶ ἐδῶ ἀκόμη δάση τινά, ἀλλ' ἡ φυτεία ἐν γένει, ὡς ἐκ τοῦ ψυχροῦ κλίματος, δὲν ἦτο ἀρκετὰ ἀκαμαία, ὅπως εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Σίτκας. Ἐκτός δλίγων αἰγείρων, τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ ἐκάμπτοντο ἐν σχήματι τόξου, τὰ δάση ἀπέτελοῦντο ὡσεπιτοπλίεστον ἀπὸ κεύκα καὶ ἀπὸ σημάδας. Σπανιώτεραι

ἦσαν αἱ μελαγχολικαὶ ἰτέαι, αἱ σχεδὸν ἀφυλλοὶ καὶ καχεκτικαί, τὰς χέως φυλλορροῦσαι ὑπὸ τὸν ψυχρὸν ἀνεμὸν τῆς Παγωμένης Θαλάσσης.

Ἐἰς τὸ ἀπὸ Σέλκιρκ μέχρι Γιουκῶν διάστημα ἡ θήρα ἦτο ἀφθονος καὶ δὲν ἔλαβον ἀνάγκην νὰ ἐγγίσειον τὰς προμηθείας τῶν διὰ τὴν καθημερινὴν τροφήν. Λαγῶν μάλιστα ὄπῃρχε τόσοσιν ἀφθονία, ὥστε ἤρχισαν πλέον νὰ τοὺς βαρύνωνται. Εὐτυχῶς τὰ γεύματα ἐποικίλλοντο διὰ ψητῶν χηνῶν καὶ ἀγρίων νησῶν, καθὼς καὶ διατῶν ὠν τῶν πτηνῶν τούτων, τὰ ὅποια ἡ μὲν Ναπολέαινα καὶ ὁ Ἀλέκος ἤξευραν νάνακαλύπτουν εἰς τὰς φωλεάς, ἡ δὲ Κορνηλία νὰ παρασκευάζη κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους.

«Νὰ τόπος γιὰ καλοπέρασι!» ἀνέκραξε μίαν ἡμέραν ὁ Μακρολέλεκας, ἀφοῦ κατεβράχθισεν ἐν καλοφημένον στῆθος χήνας. «Κρίμα νὰ μὴ εὕρισκται εἰς τὸ κέντρον τῆς Εὐρώπης ἢ τῆς Ἀμερικῆς!

— Ἄν εὕρισκετο αὐτοῦ ὅπου λέγεις, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Σέργιος, τὸ κυνῆγι δὲν θὰ ἦτο τόσοσιν ἀφθονον.

— Ἐκτός ἂν... εἶπεν ὁ Μακρολέλεκας.

Ἄλλὰ τὸν διέκοψεν ἐν βλέμμα τοῦ Κασκαμπέλ, καὶ οὕτω δὲν ἐξεστόμισε τὴν ἀνοησίαν, τὴν ὁποίαν ἀφευκτικῶς θὰ ἔλεγεν.

Ἐκτός τῆς θήρας, τὰ παραποτάμια τοῦ Γιουκῶν παρεῖχον λαμπροὺς ἰχθεῖς,

«Πολυάριθμοι εἶνε αἱ βαϊδάρασι». (Σελ. 138, στήλ. 6.)

τοὺς ὁποίους ἠλείων ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας.

Μόνον τὸν κόπον κατέβαλλον, ἢ μᾶλλον μόνον τὴν εὐχαριστήσιν ἐδοκίμαζον τῆς ἀλιείας, χωρὶς νὰ ἐξωδεύουν οὔτε λεπτὸν ψαχισμένον.

Ἄλλὰ τὰ ἔξοδα δὲν τὸν ἐτρόμαζαν διόλου τὸν νεαρὸν Ἀλέκον. Μήπως χάρις εἰς αὐτόν, τὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ δὲν ἦτο πλέον ἐξησφαλισμένον; Μήπως δὲν ἦτο κύριος τοῦ περιφήμου ἐκείνου χρυσίου, — τοῦ χάλικος τὸν ὅποιον, ὡς ἐνόμισθε, εἶρεν εἰς τὸ Καριμπού; Μήπως δὲν τὸν εἶχε κρυμμένον εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἀμάξης, τὴν ὁποίαν ἐκείνος μόνον ἐγνώριζε; Ναί!

Και μέχρι της στιγμής εκείνης δεν είχαν είνη τίποτε εις κανένα, περιμένον υπομονητικώς την ημέραν καθ' ην θα ήδυνάτο ν' ανταλλάξη τον χάλικα του με χρυσά νομίσματα. Με ποίαν χαράν τότε θα έπεδείκνε τα πλούτη του. Και μη νομίζετε ότι τα ήθελεν έγωιστικώς δια τον έαυτον του. Θεός φυλάξοι! Τα ήθελε δια τον πατέρα του, δια την μητέρα του, δια τα αδελφια του. Ο θησαυρός εκείνος θ' ανεπλήρωνε τον κλαπέντα εις τα στενά της Σιέρρας Νεβάδας.

Όταν ή Εύδρομος Οικία έφθασεν εις το φρούριον Γιουκών, μετά σειράν θερμοτάτων ημερών, όλοι οι έπιβάται ήσαν κατάκοποι. Απεφάσισαν λοιπόν να σταθμεύσουν εκεί μίαν ολοκληρον εβδομάδα.

« Εμπορούμεν να μείνωμεν όσον θέλομεν, τόσων μάλλον, ειπεν ο Σέργιος, καθόσον το Πόρτ Κλαράνς μόλις απέχει διακοσίας λεύγας απ' εδώ. Σήμερα έχομεν 27 Ιουλίου, πρό δύο δε ή και τριών ίσως μηνών δεν θα παγώση ο πορθμός, ώστε να τον διελθώμεν.

— Έννοείται, ειπεν ο Κασκαμπέλ. Μία φορά λοιπόν που έχομεν καιρόν, αλτ! ανάπαυσις! »

Έννοείται ότι κανείς δεν είχεν άντρησιν, ούτε τα δίποδα, ούτε τα τετράποδα.

Το Γιουκών ιδρύθη κατ' αρχάς τῷ 1847. Ο σταθμός ούτος, ο πλέον απομακρυσμένος εξ όσων κατέχει ή Εταιρία του Ουδσωνείου κόλπου πρός δυσμάς, κείται σχεδόν επί της μεθορίου του πολιτικού κύκλου. Αλλ' επειδή εύρίσκεται επί του αλασκανικού εδάφους, ή Εταιρία αυτή είνε υποχρεωμένη να πληρώη έτησίως αποζημίωσιν εις την αντίκληρόν της, εις την ρωσοαμερικανικήν Εταιρίαν.

Τα σημερινά οικοδομήματα ήρχισαν να κτιζονται τῷ 1864, μόλις δε είχαν τελειώση όταν ή οικογένεια Κασκαμπέλ έφθασεν εις το Γιουκών, σκοπεύουσα να διαμείνη εδώ πολλάς ημέρας.

Οι αντιπρόσωποι της Εταιρείας τῷ προσέφερον προθύμως φιλαζενίαν έντός του περιβάλου του φρουρίου. Τόπος δ' επήρχε πολύς εις τας αποθήκας. Αλλ' ο Κασκαμπέλ τούς ηύχαριστσε με φράσεις φιλόφρονος και πομπώδεις και έπροτίμησε να μείνη, όπως κάποτε, εις την Εύδρομον Οικίαν, την τόσω άνετον.

Οι κατοικούντες εις το φρούριον ήσαν περίπου είκοσιν, αμερικανοί ώσπερ τοπλίεσταιν, έχοντες εις την υπηρεσίαν των όλίγους ίνδούς. Αλλ' εις τα περίχωρα, παρά τας όχθας του ποταμού, οι ίθαγενείς άνήρχοντο εις εκατοντάδας.

Εδώ τώνοντι, εις το κέντρον της Αλάσκας, συγκροτείται ή ζωηροτέρα αγορά του έμπορίου των δερμάτων και

των γουναρικών. Έδώ συρρέουν αι διάφοροι φυλαί της επαρχίας, οι Κοτσκουτόνιοι, οι Άνκουτόνιοι, οι Τατχνόχοι, οι Τανανας και κυρίως οι Ινδοί οι αποτελούντες την πολυανθρωποτέραν φυλήν της χώρας, οι παρά τον μέγαν ποταμόν κατοικούντες Κογιουόνιοι.

Η θέσις του φρουρίου είνε καταλληλοτάτη δια την ανταλλαγην των εμπορευμάτων, διότι τουτο εγείρεται ακριβώς επί της γωνίας την όποιαν σχηματίζει ο Γιουκών με το παραποτάμιον Πορκουπίνον. Έδώ ο ποταμός διαιρείται εις πέντε διώρυγας, αι όποσαι έπιτρέπουσιν εις τούς εμπόρους να εισδύουν εύκολώτερον εις το έσωτερικόν της χώρας και να συναλλάσσωνται άκόμη και μετά των Έσκιμώων δια του ποταμού Μάκενζη.

Όθεν το ύψρον τουτο δίκτυον αύλακείται καθ' όλας τας διευθύνσεις υπό πλοιαρίων, μεταξύ των όποιων πολυάριθμοι είνε αι «βαϊθάρραι», είδος ελαφρών ακατίων από δέρμα ελαιόδευτον, του όποίου άλείφουν με λίπος τας ραφάς, δια να τας καθιστώσι κλέον άδιαπεράστους. Επιβαίνοντες των ελαφρών τούτων σκαφών οι ίνδοι αποτολμώσι σημαντικές διαπορθμύσεις, τα μεταφέρουν δε επί των όμων των όσάκις κανέν ρεύμα όρμητικόν ή κανέναν φραγμός, έμποδίζει τον πλούν.

Όπωςδήποτε τα σκάφη ταύτα δεν χρησιμεύουν παρά τρεις μήνας το έτος. Τους έπιλοίπους τα όδατα καλόπτονται υπό παχέος στρώματος πάγου. Τότε ή «βαϊθάρρα» αλλάζει όνομα και λέγεται έλκυθρον. Η άμαξα αυτή, της όποιας ή άκρα άνεστραμμένη ως πρόρα πλοίου, συγκροτείται δια δερματινων ιμάντων, συρομένη υπό κυνών ή ρέννων, τρέχει τρυχύτατα. Περισσότερον όμως και αυτών τρέχουν οι πεζοπόροι με τα μακρά των παγοπέδιλα.

Πάντοτε τυχερός αυτός ο Καίσαρ Κασκαμπέλ! Έφθασεν εις καταλληλοτάτην έποχήν εις το φρούριον Γιουκών, διότι το έμπόριον των δερμάτων και των γουναρικών ήτο άκμαϊότατον τότε. Ως εκ τούτου πολλάι εκατοντάδες ίνδων ήσαν κατασκηνωμένοι εις τα περίξ του πρακτορείου.

« Πρέπει χωρίς άλλο να έπωφελθώμεν, έλεγεν ο Κασκαμπέλ. Έδώ είνε σωστή έμπορική πανήγυρις. Να περίστασις δια να δείξωμεν την τέχνην μας. Βλέπετε τίποτε το άνάρμοστον, κύριε Σέργιε;

— Διόλου, φίλε μου, απεκρίθη ο κύριος Σέργιος. Αλλ' αμφιβάλλω άν θα ήμπορέσετε να κάμετε καλάς εισπράξεις... »

— Τούλάχιστον θα βγάλουμε τα έξοδά μας, απ' ου δεν θα έχωμεν έξοδα.

— Πολύ σωστό, απεκρίθη ο κύριος Σέργιος. Και όμως ήθελα να ήξευρα

με ποίον τρόπον ελπίζετε να σας πληρώσουν τα εισιτήρια των οι δυστυχεές αυτοί Ινδοί, απ' ου δεν έχουν ούτε αμερικανικά, ούτε ρωσικά νομίσματα!

— Ας πληρώσουν εις είδος. Δεχόμεθα δέρματα μασχομύων, δέρματα καστόρων, ό,τι είνε τελοσπάντων! Το κάτω κάτω της Γραφής και τίποτε να μη ώφεληθώμεν, θα κάμωμεν όλίγην γυμναστικήν. που κοντεύομεν να την ξεχάσωμεν. Και έχομεν ανάγκην να γυμνασθώμεν, κύριε Σέργιε. Ημεϊς τώρα έτοιμαζόμεθα να υπάγωμεν εις την Ρωσίαν. Φαντασθήτε να κάμωμεν φιάσκο εις την πατρίδα σας. Ω, τι έντροπή! Θαποθάνω, κύριε Σέργιε, άν συμβή τοιούτόν τι. »

Το φρούριον Γιουκών, ο σημαντικώτερος σταθμός της περιοχής, κατέχει εύρον χώρον επί της δεξιάς όχθης του ποταμού. Έχει σχημα επιμήκους τετραπλεύρου, με λιθόκτιστον περίβολον και με τέσσαρας πύργους εις τας γωνίας. Είς το έσωτερικόν υπάρχουν διάφορα οικοδομήματα, τα όποια χρησιμεύουν ως κατοικίαι εις τούς υπαλλήλους της Εταιρείας και εις τας οικογενείας των και δύο μεγάλαι αποθήκαι πλήρεις πολυτίμων δερμάτων και διφθερών.

Πόσον είνε μονότονος, κοπιώδης και άνιαρά ή ζωή των υπαλλήλων αυτών! Συνήθης των τροφή είνε το κρέας της αμερικανικής έλάφου ένίοτε μόνον τρώγουν, ως ποικιλίαν, κρέας ρέννου.

Το άπόγευμα της ίδιας ημέρας ο Κασκαμπέλ και ή οικογένειά του μετέβησαν πρός έπίσκεψιν των ίθαγενών, των κατοικούντων μεταξύ των όχθών του Γιουκών και του Πορκουπίνου.

Αι προσωρινάι αύται κατοικίαι των ίνδων, ήσαν κοικίλαι, αναλόγως της φυλής εις την όποιαν άνήκον. Υπήρχον εκεί καλύβαι από φλοιούς δένδρων και από δέρματα, στήριζόμεναι επί πασσάλων σκηναι από βαμβακερών ύφασμα έγχωρίου κατασκευής, ξύλινοι οικίσκοι, συντιθέμενοι και διαλυόμενοι κατά τας ανάγκας της στιγμής. Αλλ' ή κοικιλία των ένθυσιαστών υπερέβαινε πάσαν περιγραφήν. Άλλοι έφόρου ένδύματα δερμάτινα, άλλοι βαμβακερά και όλοι είχαν εις τας κεφαλάς διαδήματα από κλάδους με φύλλα, δια να προφυλάσσωνται από τα κεντήματα των σκνιπών.

Αι γυναίκες είχαν το πρόσωπον στολισμένον δια κογγυλών. Οι άνδρες έφερον μακράς καρφίδας, δια των όποιων προσαρμόζον τον χειμώνα τούς μακρούς των εξ ελαφείου δερματος επενδύτας, των όποιων ή γωνία είνε από μέσα.

Άνδρες και γυναίκες όμοίως κοσμοῦνται δια ψευδομαργαριτών, τούς όποιους εκτιμώσιν μεγάλως δια τον όγκον των. Μεταξύ των διαφόρων τούτων φυλών

διακρίνονται οι Τανανας από τα ζωηρά χρώματα, με τα όποια βάφουν το πρόσωπόν των, από τα πτερά και τα λοφια τα όποια ένθέτουν εις την κόμην των, από τα εκ δερματος ρέννου φορέματά των τα μικρά των τυρέκια με τσακμακόπετραν και τας ξυλίνας των κυριτιδοθήκας, γεγλυμένες μετ' έκτακτου λεπτότητος.

Αντι νομισμάτων οι Ινδοί οῦτοι μεταχειρίζονται κογγύλια, τα όποια κρεμούν εις τον χόνδρον της μύτης των και εκκίθον τα λαμβάνουν όσάκις θέλουν να κάμουν καρμίαν πληρωμήν.

« Να εύθημόν χρηματουλάκιον, ειπεν ή Κορνηλία, που δεν υπάρχει φόβος να το κλέψουν.

— Έκτός άν τους κόψουν τῷ μύτη, καστήρησεν εύλόγως ο Μακρολέλεκας.

— Η άν πίση ή μύτη των από το μεγάλο κρύο του χειμῶνος, προσέθεσεν ο Κασκαμπέλ.

Όπωςδήποτε ο συνοικισμός των ίθαγενών ήτο περιεργότατον θέαμα.

Έννοείται ότι ο Κασκαμπέλ έσχετίσθη με πολλούς εκ των Ινδών εκείνων,

των όποιων ήγγόσι κάπως την σινουικικήν διάλεκτον, ένθ' ο κύριος Σέργιος συνέννοετο μετ' αυτών ρωσοσίτι.

Επί πολλάς ημέρας το έμπόριον μεταξύ αυτών και των αντιπροσώπων της Εταιρείας διενηργετο ζωηρότατον' αλλά μέχρι της στιγμής εκείνης οι Κασκαμπέλ δεν έπέδειξαν τα χαρίσματά των εις δημοσίαν παράστασιν.

Οι Ινδοί έντρούτοις δεν έβράδυναν να μάθουν ότι ή οικογένεια εκείνη ήτο γαλλικής καταγωγής, και ότι τα μέλη της έφημιζοντο δια την γυμναστικήν και άκροβατικήν αυτών δεξιότητα. Τῷ έσπέρας μετέβαινον πολυπληθεϊς και εθαύμαζον την Εύδρομον Οικίαν.

Οδδέποτε είχαν ίδη τόσω μεγάλην και ωραίαν άμαξαν. Τois ήρεσε προπάντων διότι ήτο εύμετακόμιστος — και τουτο ένδιέφερε κυρίως τούς νομάδας εκείνους.

Είνε περιττόν να ειπωμεν ότι, υπό τοιαύτας συνθήκας, μία έκτακτος παράστασις έκεβάλλετο εις τούς νεήλυδας.

Απεφασίσθη λοιπόν να δοθῇ ή παράστασις αύτη «κατ' αίτησιν όλων έν γέ-

νει των Ινδών του φρουρίου Γιουκών. » Μεταξύ των ίθαγενών, τούς όποιους έγνώρισεν ο Κασκαμπέλ από τας πρώτας ημέρας, ήτο και ένας Τυχής. Δηλαδή φύλαρχος. Ητο εύμορφος άνήρ πενήτηκοντα περίπου έτών πολύ εύφυς και άν θέλετε, πολύ πλούσιος.

Επισκέφθη πολλάκις την Εύδρομον Οικίαν και διημήνευσεν επανειλημμένως τον πόθον των όποιον είχαν οι ίθαγενείς, να ίδουν μίαν παράστασιν της οικογενείας.

Ο Τυχής ούτος συνωδούετο συχνάκις από ένα Ινδόν τριακοντούτην όνομαζόμενον Φιρ-Φού, ο όποιος ήτο θαυματοποιός της φυλής, γνωστότατος και ως ταχυδακτυλογράφος επίδέξιός καθ' όλην την επαρχίαν του Γιουκών.

« Είνε λοιπόν συνάδελφος! » άνέκραξεν ο Κασκαμπέλ, όταν ο Τυχής του τον έπαρουσίασε.

Έφαγαν μαζί, έπιον, εκάπνισαν τας πίπας των και έγιναν άμέσως φίλοι στενωτάτοι και οι τρεις.

(Επεται συνέχισις)
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ
κατά τῷ Παλιόν του Ιουλίου έέρ

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΜΑΘΗΤΗΣ Α'
ΜΑΘΗΤΗΣ Β'
ΜΑΘΗΤΗΣ Γ'
ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ
Η σκηνή εν τινι προαίτια των Αθηνών
ΣΚΗΝΗ Α'
(Οι τρεις μαθηται τρέχουν άμέρμηνοι και εύθυμοι)
ΜΑΘΗΤΗΣ Α'
 Άνοιξε τα ποδάρια σου, Νίκο, μῆς πῆγε ή νύχτα.
ΜΑΘΗΤΗΣ Β'
 Όχι! αδελφέ, μῆς έφαγες! μῆς κ' εἶμαι διαβήτης νάχω ποδάρια ός το λαγμό; μ' αύτά όπουχω τρέχω.
ΜΑΘΗΤΗΣ Α'
 Αῆψο' τα λόγια τα πολλά, σου λέω, και κόβε δρόμο.
ΜΑΘΗΤΗΣ Γ' *(πρός τον Α')*
 Γεώργη, το παραξήλωσες! σου πέρασ' ή ιδέα να κάνης τάχατε 'ς εμάς το Μαθαωνόμαχο; Δεν είν' ανάγκη να μας 'ογή, μῆς φαίνεται' ή ψυχή μας.
ΜΑΘΗΤΗΣ Β' *(σταματών τούς άλλους δια των χειρών του)*
 Σταθίτε δάοι, βρέ παιδιά! μῆν κουνηθῇ κανέναν!
ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΔΥΟ
ΜΑΘΗΤΗΣ Β' *(έντρομος)*
 Δεν βλέπετε 'κει κάτω ένα ψηλό, θεώρατο πρόγμα; τί νύνε τάχα;
ΜΑΘΗΤΗΣ Α' *(παρτηρών)*
 Σάν κάτι βλέπω αλήθεια λές! Τί νύνε δεν ξανοίγω.
ΜΑΘΗΤΗΣ Γ' *(παρτηρών επίσης)*
 Άνθρωπος; δεν είν' άνθρωπος δένδρο; δένδρο δεν είνε. Τί λέτε νύνε, βρέ παιδιά!

ΜΑΘΗΤΗΣ Β' *(έκαλλος)*
 Θερίο! ...
ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΔΥΟ *(κηδύνας ύπισω)*
 Θερίο; ! ... Τί είπες! ...
 Μῆλα καλά! ...
ΜΑΘΗΤΗΣ Β' *(παρτηρών έντρομος)*
 Βουρκόλακας! ! *(παρτηρεί)* λοντάρι! ... όχι! άράπης!
ΜΑΘΗΤΗΣ Γ'
 Για κάνετε πῶς φεύγετε, να ιδούμε ακολουθῆαι;
(Κάμνουςι δύο τρία βήματα)
ΜΑΘΗΤΗΣ Β' και Γ'.
 Ακολουθῆαι!
ΜΑΘΗΤΗΣ Α'
 Βρέ παιδιά, να κουνηθῇ δεν εἶδα.
ΜΑΘΗΤΗΣ Β'
 Κουνήθηκαν ή άντδαις του! μπωμπῶ και κάτι άντδαις!
ΜΑΘΗΤΗΣ Α' *(παρτηρών μετά φόβου.)*
 Αμ' τῆλλο αυτό, μωρέ παιδιά, το πράγμα εκεί κάτω, πούρχεται κατεπάνω μας, τί νύνε;
ΜΑΘΗΤΗΣ Β' *(έν τρομος)*
 Τὸ παιδί του! ...
ΜΑΘΗΤΗΣ Γ'
 Λοιπόν 'ς τα πόδια, βρέ παιδιά, και ο Θεός μαζί μας.
(Κινούνται να τρέψωσι κατ' άντίθετον διευθύνσιν)
ΜΑΘΗΤΗΣ Α' *(σταματών αυτους)*
 Αυτό μοιάζει σάν άνθρωπος, παιδιά, σταθίτε λίγο.
ΜΑΘΗΤΗΣ Β'
 Αμ' πούχει γούνα τριχωτή; ! ...
ΜΑΘΗΤΗΣ Γ'
 Καθώμαστε άκόμη! ; ...
(Αρχικουν να τρέχουν)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ (φωνάζων)

Μην πηλαλάτε, βρέ παιδιά, σταθείτε να ζυγώσω κι' αν σας έρχητικαν σκυλιά, εγώ τα συγγιζώ!... (Λαμβάνει λίθους εκ της γης. Οι μαθηταί στέκονται)

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄.

Δέν έλεγα πούν' άνθρωπος; νά, είνε τσοπανάκος. (Ο μικρός ποιήν τους πλησιάζει)

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ

Τι πάθατε και τρέχετε σαν τους δαιμονισμένους;

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄.

Σε είδαμε πούρχόσανε!...

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ (γελών)

Με πήρατε για ζλάπι; 'ντροπή σας! τί σας φάνηκε, μωρέ, πως θα σας φάω;

ΜΑΘΗΤΗΣ Β΄.

Σένα δέ 'φοβηθήκαμε, μόν' το θεριό 'κει κάτω.

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ

Μπρέ ποιο θεριό; ... τί τσομπουνάς; ... Τών σπουργιτιών το 'πήρατε σεις για θεριό; ... [το σκυάχτρο

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄.

Σκυάχτρο!... αυτό, είνε σκυάχτρο;

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ

'Αμ' τ'είνε, λίκκος; πάμετε κι' από κοντά να δ'ήτε. (προηγείται και τον ακολουθούν αυτοί)

Νά το θεριό, το βλέπετε; δυό ξύλα, τρία κουρέλια και 'στην κορυφή ένας τενεκές. 'Ακούς θεριό! ντροπή σας! Και πού ακούστηκε θεριό 'ςτόν κάμπο της 'Αθήνας;

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ (περισργάζονται το σκυάχτρο)

Μπρά! και το 'φοβηθήκαμε.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

'Αγαπητοί μου,

'Ενθυμούμαι την εντύπωσιν πού μου έκομε μίαν φοράν εις το θέατρον ή αίφνιδια μεταβολή μιας σκηνογραφίας. Παρίστανε κατ' αρχάς ένα άγρον χιονοσκεπή, μίαν γην παγωμένην και έρημον. 'Αλλ' ένας μάγος την ήγγισε με το ράβδιον του και άμέσως οι πάγοι και αι χιόνες εξηφανίσθησαν, ο άγρος εκάλυφθη υπό πρασιάς και άνθέων και έμειδίασεν ή γη εκείνη το γλυκύτερον μειδίαμα της άνοιξεως!

'Ενα τέτοιο θαύμα έκαμε τώρα εις την 'Ελλάδα ή μαγική ράβδος των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων. 'Οποία μεταβολή! Παντού δέν την βλέπετε, παντού δέν την αισθάνεσθε, παντού δέν την ακούετε;... Μετά τους 'Ολυμπιακούς 'Αγώνας, ή νεολαία εξύπνησεν, ή νεολαία εξωηρέθη, ή νεολαία ήγάπησε τον άθλητισμόν με άγάπην θερμήν, ή οποία, καθ' όλα τα φαινόμενα, θα είνε διαρκής και θα έχη λαμπρότατα αποτελέσματα. Το μεγαλοπρεπές εκείνο και άληθιμόνητον παράδειγμα, το όποιον έπαρουσίασε το Στάδιον εν όλη του τη μαγεία κατά τας ημέρας των έορτών, είχαν επίδρασιν μεγάλην, όχι μόνον εις

τας 'Αθήνας, αλλά και εις όλας τας ελληνικάς επαρχίας. Σύλλογοι γυμναστικά και γυμναστήρια ιδρύονται παντού. Εις τας 'Αθήνας, όπου υπήρχον τα περισσότερα, δέν χωρούν πλέον τα γυμναστήρια και σκέπτονται περι άνδρσεως νέων. Συχνότατα γίνονται άγώνες θρόνου εις τας πόλεις και εις τα χωρία, με δώρα, με στοιχήματα, μ' έν διαφέρον ζωηρότατον και γενικόν. Παντού οι νέοι γυμνάζονται εις το τρέξιμον, εις το πήδημα, εις τον δισκόν, εις την σφαίραν εις την πάλην. Ζωή, κίνησις, φιλαθλητισμός μέγας και πρωτάκουστος. Αι λαϊκάι τάξεις πάντων κατελήθησαν από τήσιν μάτιαν, ώστε τας πρώτας ημέρας ή αστυνομία ήναγκάσθη να λάβη μέτρα και να συγκρατήσιν την όρμην εκείνην, ή οποία ήμπορούσε να έχη και κακά αποτελέσματα, όπως κάθε πράγμα υπερβολικόν. 'Εξήφνα εις το Σύνταγμα ήνώχλουν τους περιπατητάς οι μικροί δρομείς, οι όποιοι εις πασαν ώραν της ημέρας και της νυκτός, έθεώρουν ως ιδιόκτητον στίβον το λίθινον διάζωμα της πλατείας. Και ή αστυνομία ήναγκάσθη να τους έμποδίση. Εις το Στάδιον, οι έν πάση ώρα φιλάθλοι ήσαν τόσον πολλοί, ώστε μετά δυσκολίας οι έργάται ήδύναντο να κάμουν το έργον των. Και ή αστυνομία ήναγκάσθη να θέσθ ένα φραγ'

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ΄ (κινών αυτό)

'Ε!... γιούχα!... γιούχα!...

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄ και Β΄.

Γιούχα!...

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΜΗΝ

Νά 'πίτε του δασκάλου σας δυό τρεις φορές το χρόνο να σας πηγαίνη 'ς το βουνό για να σας ξεθαρρέψη. Νά μη φοβάσθε, μπρέ παιδιά, 'ςτόν κόσμο άλλο πράγμα παρά μονάχα το Θεό!... Νόστε 'ςτόν κάμπο, να φωτιά και να φοβάσθε σκυάχτρο, και πού να ήστε 'ς το βουνό μεσάνυχτα, χειμώνα, πού να βροντήν ο ουρανός κι' ή γης να ναναταράξη, κι' αστροπελεκια δίπλα σας να πέφτουν, κι' άπ' τες ράχες να ρχεται το βροχόνερο—ποτάμι άγριεμένο— και να κυλάη 'ςτα πόδια σας κουτσούρια και κοτρόνια. νάσαστε καταμόναχοι σε δένδρο στριμωγμένοι και να προσμένετ' αστραπή να φέξη, για να ιδήτε εκεί πού θα πατήσετε μην είν' γκρεμός και πιάτε... 'Αντέστε τώρα 'ςτο καλό και να χετε 'ςτο νού σας πως πάντα ήσαν άτέργιστα, κι' άτέργιστα θα μείνουν 'ςτόν κόσμο αυτό δύο πράγματα: ο άνδρας και ο φόβος. (Απέχεται)

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄.

Καλά μ'ας ειπε ο βοσκός, παιδιά, και από τώρα δέν θα φοβάμαι τίποτε.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α΄.

Κι' εγώ.

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ΄.

Κι' εγώ το ίδιο!...

(Συμπλέκονται τους βραχίονας και προχωρούν βηματικόντες στρατιωτικώς και άδοντες το αίμαρ' είν' ή νύχτα 'ς τα βουνά).

(Πηττει ή αυλάια)

Α. Γρ. Κ.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ [ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια 'δε σελ. 132]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄

«ΠΛΗΘΑ ΝΑ ΜΕΙΝΩ ΜΑΖΙ ΣΑΣ»

Παρήλθον πολλαί ημέραι χωρίς να φανή ο Φίλιππος εις το εργαστήριον. Η κυρία 'Ενσορτ έθλιβετο πολύ δια την μακράν αυτήν άπουσίαν. Δυό έβδομάδες και περισσότερον είχαν παρελθη από της συνομιλίας, την οποίαν διηγήθημεν ο ζωγράφος έπρόκειτο να αναγνώρησιν την έπιούσαν.

— 'Ηθελα να ήξευρα τι συμβαίνει... γιατί αυτό το παιδί δέν έρχεται να μας ιδη άρ' ου ξεύρη ότι είμεθα έτοιμοι να φύγωμεν, έλεγεν ή κυρία 'Ενσορτ εις άκρον περιλυπος. Κατι τι πολύ σπουδαίον θα τρέχη.

— Θα πάγω να δω την Καλίνα, ειπεν ο Καλλιτέχνης, λαμβάνων τον πλιν του. 'Αν δέν ξεύρη τίποτε και αυτή, θα στείλω κανένα να μάθη εις το σπίτι της 'Αντωνίας.

'Αλλ' ενώ ήνοιξε την θύραν δια να εξέλθη, ειδε τον Φίλιππον ιστάμενον έξω και έτοιμαζόμενον να εισέλθη. Κατ' αρχάς ο κύριος 'Ενσορτ ειδε μόνον τον Αίλυβελ, ο όποιος τον συνώδευε, μ' ένα σάκκον εις το χέρι και μ' ένα καλάθον άρκετά μεγάλον, αλλά παρητήρησεν ότι ο Φίλιππος ήτο ώχρής και πολύ διαφορετικός άρ' ό τι ήτο συνήθως.

Μόλις ή Κυρία 'Ενσορτ ήκουσε τον σύζυγον της να φωνάζη: «'Α! ήλθε, Φίλιππε, τελος πάντων! ότι έτοιμαζόμην να υπάγω να ιδω τι έγινε!» έσηκώθη από τον καναπέν, έβου ήτο εξηπλωμένη και έπρεξε περιχαρής εις προσηπώνσιν του παιδίου. 'Αλλ' εξεπλάγη και έφρικίασεν ιδούσα την ήλλοιωμένην όψιν του Φίλιππου. Είδεν ότι έφορούσε μαύρα και ότι γύρω εις την φάβαν του είχε πένθος από κρέπι παθιόν. Οι όφθαλμοί του, καθώς την εκύτταζαν, είχαν την θλιβεράν εκείνην έκφρασιν δυστυχούς πλάσματος, το ό-

ποιον αισθάνετο έαυτο έρημον και έχκαταλειμμένον. 'Εφαινετο ως να είχαν αφηνης μεγαλώση κατά πολλά έτη' αι χαριέσσαι εκείναι καρπούλαι του προσώπου και τα άνθηρά χρώματα της παιδικής ήλικίας είχαν εξαφανισθη. Αι παρειάι του ήσαν κοίλαι, ώχραι ως εκ κηρού και έφερον τα ίχνη προσφάτων δακρύων. 'Ολίγαι ημέραι θλίψεως και άγρυπνιών ήρκεσαν δια να συντελεσθη όλη αυτή ή μεταβολή. 'Εδοκίμασε να διελήσθη' αλλά τα χείλη του έτρεμον και οι λυγμοί δέν τον άφιναν να θρώσθη λέξιν. Εις το ένα χέρι έκρατούσε κάτι τι τυλιγμένον με μεταξινον ύφασμα κόκκινον και κίτρινον' εις το άλλο ένα από τους στεφάνους εκεί-

Τον έσυρε πλησίον της και τον έσφιγγεν εις τας άγκάλας της. (Σελ. 141, σελ. γ΄.)

ους, τους όποιους έπωλούσεν ή 'Αντωνία, φέροντα τας λέξεις. «Εις την μητέρα μου»

'Οταν ο Φίλιππος εισήλθεν εις το εργαστήριον, ο Αίλυβελ υπεσιδασεν όπισθεν τον και απέθεσεν επί του πατώματος τον σάκκον και τον καλάθον, τον όποιον έκράτει. Κατόπιν έστηρίχθη επί του τοίχου με τους πόδας συνεστραμμένους και τας χείρας άδεξιώς κρεμαμένας, ενώ έμόρφαζε γουρλώνων τα μάτια και σουφρώνων τα χείλη κωμικώτατα.

Η κυρία 'Ενσορτ μόνον τον Φίλιππον έβλεπε. Τον εκύτταζεν επί τινος στιγμάς σιωπηλή, με έκφρασιν βαθυτάτου οίκτου' κατόπιν τον έσυρε πλησίον της και τον έσφιγγεν εις τας άγκάλας της.

ΛΕΑΙΝΑ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Η άλεπού άντάμωσε 'ς ενός βουνού τη ράχη μια λέαινα μονάχη

και σαν εδεδαιώθηκε της πανηγής το μάτι, πως ήτανε χορτάτη,

της λέγει: «Καλή λέαινα, καθ' όλα σ' εύτυχίζω, αλλά στοιχηματίζω,

πως αν και συ εγέννηες πολλά παιδιά το χρόνο και όχι ένα μόνο,

θα ήσουν πιο χαρούμενη και πιο εύτυχισμένη, απ' όλους ζηλευμένη».

Τότε ύψών' ή λέαινα παρήφανο το βλέμμα, σαν βασιλίδε με στέμμα,

και λέγει 'ς την άλώπεκα: «Μία φορά το χρόνο γεννώ, και ένα μόνο,

μα λ ε ο ν τ ά ρ ι ά τ ρ ό μ η τ ο γεννώ π' όθε περάση τρέμον βουνά και δάση.

'Αφού κι' αυτοί οι άνθρωποι λιοντόκαρδ' ονομάζον τον άνδρα που θανατίζουν!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

— Τι έπαθες, παιδάκι μου ; τον ήρωήσε τρυφερώς. Ο Φίλιππος έσπόγγισε τους όφθαλμούς του, εκράτησε γενναίως τους λυγμούς, οι όποιοι τον έπνιγαν, και είπε :

— Η θεία μου πέθανε και ήλθα να μείνω μαζί σας.

— Η θεία σου πέθανε ; Πώς ; πότε ; ανέκραξαν συγχρόνως ο κύριος και η κυρία Ένσορτ.

— Τη νύχτα της Τρίτης. Πέθανε ενώ έγω έκοιμόμουν. Εφοβέτο μήπως την αφήσω, — και έδω ή λύπη του παιδιού έξέσπασεν εις νέα δάκρυα, — και νά, τώρα μάφησε εκείνη !

Κατόπιν έκαμε νέα προσκάθειαν να συγκρατήσει την λύπη του και έδοξίμασε να διηγηθή την θλιβεράν του ιστορίαν ήσυχα και καθαρά.

— Η θεία, είπεν, έσηκόνετο κάθε πρωί νωρίς και ήρχετο στην κάμαρά μου να μ' έξυπνήση. Το πρωί εκείνο δεν ήλθε. Έξυπνήσα μόνος μου και πήγα στην κάμαρά της. Ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της και μου έφάνη ότι έκοιμάτο. Έπροσάθησα να την ξυπνήσω. Αμα είδα ότι δεν το κατέρθωνα, μ' έπιασε φόβος, χωρίς κ' έγω να ξέρω διατί, και έτρεξα να φωνάξω το γιατρό που κάθεται κοντά μας. Ο γιατρός ήλθε και είπε — (έδω κάλιν νέος λυγμοί,) — ότι η θεία μου δεν θα έξυπνοσε πια ποτέ, ποτέ !. Πέθανε καθώς έκοιμάτο και έτσι ουτε με απεχαιρέτισε, ουτε με φίλησε. . .

Τα δάκρυα του παιδιού έρρευσαν πάλιν άφθονα. Μετά τινες στιγμάς έξηκολούθησε :

— Τότε, επειδή έλειπε ο πάτερ-Ιωσήφ, — ο πάτερ Ιωσήφ, ξεούρετε, ήταν πολύ φίλος της θείας και πάντα ήρχετο και την έβλεπε. όταν ήταν στενοχωρημένη, — τότε, επειδή έλειπεν ο πάτερ Ιωσήφ, πήγα να βρω την Κελίνα. . .

— Χρυσό μου παιδί, είπεν η κυρία Ένσορτ, η όποία δεν ήμπορούσε να κρατήσει τα δάκρυά της, γιατί δεν ήρχεσο έδω ; Εμείς θα εκάμναμεν ό,τι έπρεπε. . .

— Αφ' ου η θεία έγνωρίζε την Κελίνα, δεν έσυλλογίσθηκα άλλον. Ετρεξα, την ήβρα, την είπα τι τρέχει και από εκείνη τη στιγμή δεν με άφησε, καθώς και ο Λίλυβελ. Χθές, εις το κοιμητήριον του Αγίου Ρόκκου την. Η θεία μου έλεγε πάντα πως εκεί ήθελε να την θάψουν. Είνε ήσυχο μέρος, όπως εκείνα που αγαπούσε πάντα η καίμενη η θεία. Είχε χρήματα φυλαγμένα επίτηδες για την περίστασιν αυτή. . . έγω το ήξευρα. . . μου το είχε πη και μου έδειξε μια μέρα το μέρος που τα έφύλαγε. Ή επήραμε δύο άμάξια. Είς το ένα ανέβηκε ο πάτερ Μαρτίνος που έδιότασε την ακολουθία, εις το

άλλο η Δέα, έγω, η Κελίνα και ο Λίλυβελ. Έκοψα όλα τα τριαντάφυλλα του κήπου και τα έσκόρπισα επάνω στον τάφο. Η καίμενη η θεία ! τώρα πια δεν τα χρειάζεται τα άνθη της !

Και κυριευθείς υπό της ιδέας ότι δεν θα έδλεπε πλέον την άφοσιωμένην και τρυφεράν εκείνην υπαρκτήν, η όποία τω είχε χρησιμεύσει ως μητήρ, εκρυψε το πρόσωπόν του επί του ώμου της κυρίας Ένσορτ και έκλαυσεν άκαρηγόρητα. Την στιγμήν εκείνην υπόκωφος όρυγμός εξέπληθεν από τον κάλαθον, τον όπολον ο Λίλυβελ είχε αποθέσει κατά γης, συνοδευόμενος από θρούν πτερύγων. ενώ συγχρόνως έκεφάνη η άκρα της ουράς μιας γάτας.

— Ήσυγάζεσθε λοιπόν, ζωντανά του διαβόλου ! ανέκραξε ο Λίλυβελ, συνοδευσας την έκπληκτικήν με μίαν κλωτσιάν, η όποία δεν έκαμεν άλλο, παρά ναύξηση τον θόρυβον.

Η κυρία Ένσορτ εξέπληκται.

— Τι είναι εκεί ; ήρώτησε βλέπουσα το μυστηριώδες καλάθιον, εκ του όποιου εξέρχετο ο παράδοξος εκείνος θόρυβος.

— Είνε δικά μου, είπεν ο Φίλιππος ανυψώσας την κεφαλήν και απογίγασας τα δάκρυά του. Ο Λίλυβελ είχε την καλωσύνην να μου τα φέρη έδω. Είνε η Λελίνα, η γάτα μας, ο Βώδ το σκυλάκι μας, και έξη όρνίθια. Τα έμεγάλωσε η θεία και τα αγαπούσε πολύ, γι αυτό δεν ήμπορούσα να τα αφήσω. Εκεί μέσα είναι τα ποντίκια του πάτερ-Ιωσήφ, έξηκολούθησε το παιδίον και έδειξε το δέμα, το τυλιγμένον με το κιτρινοκόκκινον μεταξωτόν και αυτό το στεφάνι που κρατώ το εκάμεν η θεία. Θα το φυλάξω για πάντα να την θυμούμαι.

— Καλά, παιδί μου, είπεν ο κύριος Ένσορτ πολύ συγκινημένος. Μη σε μέλη για τα ζώα σου ! θα φροντίσωμεν να τα τοποθετήσωμεν καλά και να τα περιποιηθώμεν. Αλλά τι μου έλεγες πρωτίτερα ; Άκουσα καλά ; Ήλθεσ τω όντι για να μείνης μαζί μας ;

— Μάλιστα, κύριε. Ένθυμέσθε τί σας έλεγα την άλλη φορά ; Δεν ήθελα να δεχθώ την πρότασιν σας, για να μην αφήσω τη θεία μου. Αλλ' αφ' ου τώρα με άφησε εκείνη, τίποτε δεν μ' έμποδίζει να έλθω μαζί σας. Δεν έχω άλλο μέρος για να μείνω, τώρα μάλιστα που λείπει και ο πάτερ-Ιωσήφ. Αν θέλετε, θα μείνω μαζί σας έως να γυρίση, και τότε κάμνω ό,τι μου πη εκείνος. Η Κελίνα έκλεισε το σπίτι. Ο τι αγαπούσα εκεί μέσα το επήρα, ξέχωρα από τον Καρδιάλιον και από τον Σκόπτην. Τι κρίμα να μην ήμπορώ να τους πάρω και αυτούς. Αλλά είμαι βέβαιος ότι δεν θα με ξεχάσουν και ότι θα χαρουν πολύ όταν θα γυρίσω. Και έγω δεν θα τους λησμονήσω ποτέ και

θα τους ξαναδώ με μεγάλην μου χαράν, όταν θα γυρίσω. Τώρα σας παρακαλώ, να μου πητε που ήμπορώ να βάλω τη γάτα, το σκυλί και τα πουλιά. Ο Λίλυβελ και έγω θα τα βγάλωμεν από το καλάθι, γιατί θα στενοχωρούνται εκεί-μέσα. Νά, έδω έχω και τα φορέματά μου ! τώρα πια δεν φορώ τα κυριακάτικα μου, γιατί το πανταλόνι είναι, καθώς ξεούρετε, γαλάζιο και δεν πηγαίνει εις το πένθος. Αυτό το κρέπι το έβαλεν εις την ψάθα μου η Δέα. Είνε από το πένθος της μητέρας της. Δεν είναι καλή που μου το έδωσε ;

Άκούσασα τους άφελεις άλλα τόσο συγκινητικούς λόγους του παιδιού η κυρία Ένσορτ το έβλεπε πάλιν εις τας άγκάλας της και ήρχισε να κλαίη. Ομοίως και ο κύριος Ένσορτ μετά δυσκολίας εκράτει τα δάκρυά του.

Ο καλλιτέχνης εύρέθη εις κάποιαν άμχανιάν, μη γνωρίζων πως να οικονομήσει το περιεχόμενον του καλαθίου, χωρίς να πληρώση το τρυφερόν αισθημα, το όποιον έστρεφεν ο Φίλιππος προς πάν ό,τι τω υπενθύμιζε την θείαν του. Η άπόφασις την όποιαν εκρόκειτο να λάβη την στιγμήν εκείνην ήτο αρκετά δύσκολος. Οπωσδήποτε εκέρδισε καιρόν άποστείλας με τον Λίλυβελ την γάταν, τον σκύλον και τα όρνίθια εις τον έμβλωματήν, ο όποιος είχε το μαγαζάκι του εις την αυλήν. Η σύζυγός του θανεδέχετο εύχαριστως να τα φροντίη και να τα περιποιηται προς το παρόν. Ως προς τα παιδιά του πάτερ-Ιωσήφ, έννοείται ότι ο Φίλιππος κατ' ουδένα τρόπον έννοούσε να τάφηση ώστε το μικρόν κλωβίον με τους χαριτωμένους του ένόικους θα τους συνάδευε παντού, όπου θα επήγαιναν.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΟΥΝΙΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ

Μη, Κωστάκη μου ! θα πέσης, θα κτυπήσης. θα πονέσης, κάθου φρόνιμα, καλά, η μητέρα του φωνάζει, μα τον Κώστα τί τον νοιάζει ; δεν άκούει και πολλά.

μόνο τρέχει και πηγαίνει και 'ς την κούνια τ' ανεβαίνει όλος γέλιο και χαρά, και κουνιέται και πηδαίει και με χάρη τραγουδάει « δέτε γλέντι μιá φορά ! »

Μα τι έχει και φωνάζει ; Το σκονί της κούνιας σπάζει πάρ' τον κάτω μιά χαρά. Σπάζει μούτρα, χέρια, στόμα, πασαλείβεται με χώμα κι' άπ' τον πόνο σπαρταρά.

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΡΑΦΕΥΣ

(Συνέχεια και τέλος 189 ασλ. 134)

Και όμως. . . να άκούση το βήμα του πατρός του εις το σκότος. να συλληφθή κατ' εκείνην την ώραν εν τω μέσω της σιγής. . . και η μητήρ του, να έξυπνήση και ίσως να φοβηθή. . . και η σκέψις ότι ο πατήρ του ήθελεν ίσως δοκιμάσει κάποιαν ταπεινώσιν, άνακαλύπτων το κρηγμα. όλα αυτά τον κατετρόμαζον. . .

Έπειτα λοιπόν το ους, εκράτησε την αναπνοήν, και ήκράσθη. . . Ούδεις θόρυβος. Παραμόνευσεν από την κλειδαρότρυκαν. . . τίποτε ! Όλοι εις το σπίτι δεν είχαν έξυπνήση.

Καθησύχασε λοιπόν και ήρχισε να γράφη. Και αι ταινίαι έσωρεύοντο όλονέν. . . Ηκούσε κάτω εις τον θρόνον, έρημον κατ' εκείνην την ώραν, το βραδυ βήμα της περιπόλου κατόπιν τον κρότον μιας άμάξης, ο όποιος γρήγορα εξηφανίσθη όλίγον μετά ταύτα μίαν σειράν άμαξίων βραδέως διερχομένων. Τέλος ήκολούθησε μακρόθεν από τα γαυγίσματα των σκύλων. . . Και ο πατήρ του μολοντοῦτο εύρίσκετο όπισθεν του. Έξυπνήσας από τον κρότον του βιβλίου, είχε σηκωθή από την κλίνην και επερίμενε την κατάληλον στιγμήν. Ο κρότος των άμαξίων είχε καλύψη τον θόρυβον των βημάτων του και τον τριγμόν της θύρας. Και εύρίσκετο εκεί με την πολιάν κεφαλήν του, υπεράνω της μελανότριχος κεφαλής του Άριστειδου και έδλεπε την γραφίδα του τρέχουσαν επί των ταινιών και εις μίαν στιγμήν είχε τα πάντα υποπτεύσει, τα πάντα ένθυμηθή, τα πάντα έννοήση και μετάνοια άπελπιστική, τρυφερότης άπειρος είχε πληρώση την καρδίαν του, και τον εκράτει εκεί καρφωμένον όπισθεν του υιού του και κλαίοντα. . .

Αίφνης ο Άριστειδης έβαλεν έξελαν κραυγήν δύο βραχιόνες περιέβαλλον την κεφαλήν του. — α' Ω ! πατέρα μου, συγχώρησέ με, συγχώρησέ με, ανέκραξεν, αναγνωρίσας τον πατέρα του. — Σὺ νά με συγχωρήσης ! — άπεκρίθη ο πατήρ μετά λυγμών, καλύπτων δια φιλημάτων το μέτωπον του παιδιού. Ένόησα τα πάντα, γνωρίζω τα πάντα — έγω, έγω πρέπει να σου ζητήσω συγχώρησιν, άθώρον μου πλάσμα. Έλα, έλα μαζί μου !

Και τον ώθησεν, η μάλλον τον έφερεν εις τας άγκάλας του, μέχρι της κλίνης της μητέρας του, έρριψεν αυτόν

εις τας θερμάς άγκάλας της και τη είπε : — Φίλησε τον υιόν μας, τον άγγελον αυτόν, ο όποιος τρεις μήνας τώρα δεν κοιμάται και εργάζεται δι' έμέ, ενώ έγω τόσον πικραίνω την καρδίαν του !

Η μητήρ του τον ενεγκαλίστη και τον έσφιγγεν εις την καρδίαν της, μη δυναμένη να προφέρη λέξιν έπειτα είπα :

— Να κοιμηθής άμέσως, παιδάκι μου ! πήγαινε να κοιμηθής, να αναπαυθής ! Πήγαινε τον εις το κρεβάτι του, είπε στραφεύσα προς τον πατέρα του. Έκείνος τότε τον έσήκωσε πάλιν εις

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ

Βραβεύεται εις τον 18ον Διαγωνισμόν της « Διαπλάσεως » προς σύνθεσιν Διηγήματος.

είδε την πολιάν κεφαλήν του πατρός του στηριζομένην εις το άκρον της κλίνης, πλησίον του στήθους του τέκνου του. Ο γέριον είχε διέλθη όλην την νύκτα εκεί, εις την καρέκλαν, και άκόμη έκοιμάτο.

Κατά το έταλικόν του Εθνομύθου Δε-Αμύτιος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΒΑΡΑΟΣ

ΤΟ ΚΤΕΝΙ

Είς το παιδάκι της η μητέρα έχάρισε ένα ώραίο κτένι. Από εκείνην την ήμέραν το παιδάκι δεν κάμνει άλλο, παρά να κτενίη τα χρυσά μεταξένια του μαλλιά. Τι εύμορφο, μα τι εύμορφο κτένι ! Άδύνατον να εύρεθίη καλλίτερον εις τον κόσμον ! Κτενίζει μετ' χαρά ! δεν σταματά ποθενά, δεν τραβά τα μαλλιά, δεν ποιεϊ διόλου ! είναι έλαφρό και γλυκό 'ς το κεφάλι. Το παιδάκι είναι κατενθουσιασμένο με το κτένι του, το αγαπημένο του κτένι.

Μια μέρα το παιδάκι χάνει το ώραίο του κτένι. Έχει μπερδέψη τα μαλλιά του 'ς το παιχνιδι και θέλουν να το κτενίσουν με άλλο κτένι. Αλλά το παιδάκι δεν θέλει. φοβείται ότι θα το πονέσουν, θα το βασανίσουν.

« Που είναι το ώραίο μου κτένι ; λέγει. Έκείνο θέλω έγω ! » Ψάχνουν και έπιτέλους το εύρίσκουν. Αλλά. . . τι τρέχει ; Δεν κτενίζει πια όπως πρώτα. Τραβά τα μαλλιά, τα ξεριζώνει. Το παιδάκι ποιεϊ και φωνάζει.

« Νά χαθής-παλητόκτενο ! » λέγει.

— Όχι, φίλε μου, έσύ πταίς, έσένα σοφ' αξίζει η βρεισιά, άπαντά το κτένι. Έγώ είμαι το ίδιο !

αλλά γιατί έσύ να μπερδέψης έτσι τα μαλλιά σου ; »

Αλλά το παιδάκι δεν άκούει. Πέρνει το κτένι με θυμό και το πετά 'ς το ποτάμι.

Η αλήθεια είναι μεν γλυκεία και εύπρόδεκτος όταν η συνείδησίς μας είναι καθαρά. Αλλά μας φαίνεται σκληρά και αντηχεί εις τα όπτα μας καθώς, όταν έχωμεν βάρος εις την συνείδησιν. Και όμως η αλήθεια είναι η ίδια πάντοτε, όπως και το κτένι του παιδιού που είχε μπερδέψη τα μαλλιά του.

[Κατά τον μύθον του ΚΡΙΑΩΦ]

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Πλούσιο σπάταλο 'ς το δρόμο είδα να κακοπερνά.

Τον φτωχό τον οικονομώ

δεν τον είδα να πενά.

[Έκ των του Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

Ἐξεδόθη ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," Ἐξεδόθη

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΠΡΟΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΩΝ
ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τιμᾶται ἐν Ἑλλάδι δραχμὰς 2.— Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παῦλος.— Νὰ ἴδῃς, μαμμά, τί ἔβλεπα τῆ νύκτα ἐπὶ τὸν ὕπνο μου. Ἐβίβην, λέει, παραχρῆσ' ἐπὶ σπῆτι μας, μιά βοή, ἕνα κακό...
Πέτρος.— Μαμμά, φέμματα σου λέει. Ἐγὼ ἐκοιμήμην δίπλα του καὶ δὲν ἄκουσα τίποτε!

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Τηλ-Τελ.

* Ἐνας κύριος ἐρωτᾷ τὸν Κουριοκεφαλᾶκην.
— Διὰ τί δὲν πηγαίνεις εἰς τὸ Σχολεῖον;
Καὶ ὁ Κουριοκεφαλᾶκης:
— Μ' ἀφ' οὗ δὲν ἐξύρω νὰ διαβάσω, πῶς νὰ πάω;

Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ὁ **Χαλαράς Κοσμοῦ** μὲ γράφει δι: εἶνε κατενοουσιασμένως μὲ τὸ **Παιδικὸν Θεάτρον**. Ἐμὰς ἀπέσω τὴν « Ἐορτὴν τοῦ Νουνοῦ » καὶ θὰ παραστήσῃ μὲ τὰ δέλεαφια τοῦ **Ψεῦμα τοῦ Πετράκη**, τὴν 21 Μαΐου, τοῦ ἐορτάζει ὁ πατήρ του. « Δὲν ἀφειβάλλω - λέγει, — δι: καὶ αἱ ἐφημερίδες θὰ γράψουν πολὺ κολακευτικῶς διὰ τὸ « Παιδικὸν Θεάτρον » τοῦ κ. Ξενοπούλου. » Διὰ τὴν τὸν εὐχαριστήσω, ἐπειδὴ γνωρίζω δι: δὲν ἀναγινώσκει τὰς ἐφημερίδας τῶν μεγάλων, τοῦ ἀντιγράφω ἐδῶ μερικὰς κρίσεις:

Ἡ « Ἐφημερίς » τῆς 5 Μαΐου ἐ. ἔ. γράφει: « **Παιδικὸν Θεάτρον** ὠνόμασαν ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλου: συλλογὴν δραματιῶν, μονολόγων καὶ διαλόγων, τοὺς ὁποίους συνέγραψε διὰ τὰ παιδιά, ἵσως χρησιμοποιοῦνται καὶ διδάσκονται εἰς ἐσπέρτας Σχολεῖων καὶ Οἰκογενεῶν, συντείνωσι δὲ καὶ ταῦτα σκακιωτέρον ἄλλων μέσων πρὸς τὴν μόρφωσιν τοῦ παιδικοῦ χαρακτῆρος... Ὁ συγγραφεὺς προτάζειν, ὡς τηλαυγὲς μέτωπον τοῦ ὅλου, πρᾶλον ἐπειρηματικὸν τῆς ἀρχῆς. ἦν ἠκολούθησεν καὶ τοῦ σκοποῦ εἰς ὃν ἀπέβλεψεν ἐν τῇ συνθέσει αὐτῶν. Τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου... γαργαρένον μετὰ τῆς ἰδιαζούσης τῆς συγγραφῆς εὐσυνειδησίας καὶ τέχνης, πληρεῖ μέγα κενὸν ἐν τῇ παιδικῇ φιλολογίᾳ παρ' ἡμῶν. »

Τὸ δὲ Ἄστυ τῆς 2 Μαΐου ἐ. ἔ. γράφει.
« ... Τὸ « Παιδικὸν Θεάτρον » τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶνε ὁ τι χρειάζεται. Ἡθικὸν ἀλλ' ὄχι σχολαστικόν. Διδακτικόν, ἀλλ' ὄχι πληκτικόν. Ἀκεκαντίας ζωηρὸν καὶ εὐφρῆς. Πεταχτὸν καὶ γοργόν. Ἀφελῆς καὶ πνευματικῶδες, εἰς γλώσσαν ὅπου τὸ κάμνει ἀκόμη ζωηρότερον. Τὸ « Παιδικὸν Θεάτρον » εἶνε βιβλίον ἔξω τῆς παιδικῆς ψυχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ διδάσκει παρά τροφὴ ἀβροτάτη. »

* Ὅμοιος κολακευτικῶς ἔγραψαν ἡ **Νέα Ἐφημερίς**, ὁ **Σπρίτ**, ἡ **Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν** κτλ κτλ.

Σοῦ ἔστειλε, Ἀργυραόραρτε **Θεμιστοκλή**, τὸν Ὀλυμπικὸν Τῦνον. Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν δευτέραν μου Κυριακῆν, εἰς τὴν ὁποίαν μ' εὐχαριστήσιν μου ἤκουσα δι: θὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ **Οραία Ἀρθοδόξμη**, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι.

Ὁ ἀγαπητὸς **Φοῖβος Ἀπάλλων** μου στέλλει ἕνα συντομωτάτον γραμματικὸν μὲ τὴν ἐξῆς παρατήρησιν: « Δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ γράψῃ τις συχνάκις, διότι ἀγνωστὸν εἶνε νὰ λάβῃ διὰ τὴν ἐπιστολήν του. » Καὶ ὁμοίως ἔχει τὴν εὐκολίαν νὰ γράψῃ κατεβατὰ ὁ **Φοῖβος Ἀπάλλων**, καὶ μὲ χαριτωμένα πράγματα μάλιστα, ὥστε ἀπαρῶ διαπ' αὐτῆς αὐτῆς γράφω μὲ γράφει τόσο σύντομα!

Μὲ ἀποκημιῶναι ὁμοίως σήμερον ἡ **Ἐλευκωνίας Παρθένος**, ἡ ὁποία μὲ γράφει πολλὰ-πολλά. Μοῦ γράφει τῆς λέγει δι: ἔμένα ὁ πατέρας τῆς (καὶ τὸν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλὰ λόγια) μὲ γράφει διὰ κατὰ κοριτσάκια που διαβάζουν κρυφὰ ἀπὸ τὴν μητέρα των μυθιστορήματα διὰ μεγάλους (καὶ! καὶ! τί κακό πρᾶγμα ποῦ εἶνε δι: ἕνα παιδί νὰ διαβάσῃ βιβλία ποῦ δὲν τὸν δίδουν οἱ γονεῖς του!) μὲ περιγράφει τὴν Πρωτομαγιάν μὲ πολλὴν ζωηρότητα, καὶ μου ὑπόσχεσται δι: θὰ μου στείλῃ μίαν ἐκτενῆ περιγραφὴν τοῦ Μαραθωνίου δρόμου. Ἐὐγε, **Ἐλευκωνίας Παρθένε!** Εἶπα εἰς τὸν κ. Κουρτιδῆν ὅσα μὲ γράφεις.

Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος Γιαννάκης, ποῦ ἀνέφερα εἰς τὴν πρώτην μου Κυριακῆν, καθὼς ἐνθυμήσθε, μὲ γράφει δι: ἐλυτρώθη πλέον καὶ αὐτὰς ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα τοῦ φόβου. Νὰ τὸ πιστεύσω; Μὰ πῶς νὰ τὸ πιστεύσω, ἀφ' οὗ μὲ παρακαλεῖ νὰ του ἀπαντήσω μὲ τὸ ψευδώνυμον **Ἐγὼ**; Αὐτὸ δὲν σημαίνει δι: ἔξυκολοῦναι νὰ εἶνε ἰσοδύναμος καὶ νὰ ἀναστατόνῃ τὸ σπῆτι, δευτ' ἀπαιτῶν νὰ κοιμηθῇ; Διότι βίβλια εἶνε ἰσοδύναμος ὁ ὁποῖος φοβεῖται νὰ κοιμηθῇ μόνος του καὶ κάμνει τοὺς ἄλλους νὰ στείκωνται νὰ του φυλάττονται!

Δὲν ἔλαβα ἀκόμη, **Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος**, τὴν εἰκόνα ποῦ μὲ στέλλεις. Δὲν ἀφειβάλλω δι: δι: εἶνε ὠραϊοτάτη καὶ τὴν περιμένω ἀνοπομόμως. Πολὺ μὲ συνεκίνησαν ἡ ἐπιστολή σου.

Λοιπὸν πῶς ἐπήγγει εἰς τὰς γρακτάς σου ἐξέτασαι, **Ὀμπρελίος**; Νὰ σου εὐχαριστῶ τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς προφορὰς;

Τώρα ποῦ ἀνέφραξας, **Φλογερὰ Ἄγκλις τοῦ Σουλίου**, θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν Β' Κυριακῆν, ἔ; Τὴν χαριτωμένον τὸν γραμματικὸν σου! Δίξου μωρία εὐχῆς μου διὰ τὰ γενεθλικά σου. Κ' ἐγὼ ἐξύρω ἕνα παιδικὸν ποῦ ἔχει τὴν καρδίαν τῆς Δίης. Ἐως τὰς 23 Ἀπριλίου ἤτο 7 ἐτῶν, τώρα εἶνε 8 ἐτῶν. Τὸ γνωρίζεις ἐγὼ;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰδέσας στέλλονται μέχρι 11 Ἰουλίου 1896

210. Στοιχεῖογράμμος
Ἀβέλιον ἔρια ε' τῆ σειρά,
δὴδ ἄλλα φανερόνομεν
ἂν ἀπ' τῆ μέσῃ βῆγ' ἐδ' ἐν,
θαῦμα, θαρρεῖ, καὶ γίνεσται,
μπροστά σὰς θρηπτικῇ τροφῇ
εὐδὸς παρουσιάζεται.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Χροστικῶν
211. Τονόγραμμος.
Κράτος ε' τὴν Ἀμερικῇ.
Ἄν με παροξυτονίσῃς
εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖ
εἰμπορεῖ νὰ μ' ἀπαντήσῃ.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Ὀκτωβελίου Κρίσιου
212. Δεξιοθρία.
Ποῖα λέξις ἐξασύλλατος ἔχει ἐξ ο, ἐν ε καὶ οὐδὲν ἄλλο φωνῆν;
Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Φλογερᾶς Ἀγκλικῆς τοῦ Ξουλιῦ
213. Ἀσπῆρ.
+ + + Νάνικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+ + + διὰ γραμμάτων ὥστε νάνικατινῶ-
+ + + σκεται ὀριζοντικῶς δένδρον, κα-
+ + + θέτως ἰσχυρῆ τῆς Ἀσίας καὶ δι-
+ + + αγωγίας πόλεως τῆς Λύστριας καὶ
+ + + νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστέλλη ὑπὸ Ἐσπέρτου

214-216. Καρυμμένα δνόματα ζῶων.
1. Ἐκ τοῦ στόματος πολλὰ μὲν ἀγαθὰ, πολλὰ δὲ κακὰ ἔξισιν.
2. Ὁ ἐν πολέμῳ καλὸς κἀγαθὸς γενόμενος ὑπὸ πάντων τῶ δακτύλῳ δέκνεται.
3. Ἡ πολλὴ κοσμιότης ἀξέπαινον τὸν μαθητὴν καθιστᾷ.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνίου Δρόμου
217-220. Μαγειρικὸς σύνδεσμος.
Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκδοτικῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς συνδέσμου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλα ἴσως λέξεις:
Ἄδρις, Ἄδρος, εἶδος, ἄρος.
Ἐστέλλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωσιποῦλου.

221. Μεσοστιχίς.
Διὰ τῶν μεσοστίων γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίσον τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Γαλλίας 1, Θεᾶ τῆς Μυθολογίας, 2, Πόλις ἀρχαία, 3, Νῆσος, 4 Δοχεῖον, 5, Πρόσωπον τῆς Γραφῆς.
Ἐστέλλη ὑπὸ Μαθίου Δαρμηρίου

222. Ἑλλησπασμύφωνον.
Ο-νο-ηο-ηο-ει-α-οει-η-εο.
Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Ἐρμυρῶ Τριανταπόλλου
223. Φωνηεντόλιπον.
κ-φ-τ-φν-φνς,
π-κρπς-τ-φν-φνς.
Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Ταχυπόδου Ὀδοσσίου